

El realisme íntim de

Dimarts inaugura una mostra d'aquarel·les a la Cam

El pintor lleidatà, de 69 anys i una ampla trajectòria, és amant de la perfecció en els seus paisatges i bodegons

Tota la vida m'he dedicat a fer art d'algun manera o altra. Vaig conèixer la meua dona quan ella feia teatre i jo treballava en els decorats farà ja més de 50 anys". Aquestes paraules són de Juan Antonio Esparber, pintor nascut a Lleida l'any 1942 que dimarts obre una exposició –l'enèsima– a la Cambra de Comerç de Lleida, que es podrà visitar fins el dia 10 de novembre.

Els que la visitin no en marxaran indiferents, ja que hauran vist art, unes pintures a l'aquarel·la plenes de detalls a la recerca de la perfecció. Allí es podran veure paisatges i bodegons, sempre amb una visió costumista, perquè "m'agrada la història, tot allò antic, que jo provo de reproduir en els meus quadres". Esparber ha estat delineant de professió –"domino la

perspectiva, no té problemes per a mi, i això es una base important", afirma amb convicció–, i diu amb claredat que no podia viure de la pintura. "Un mes potser si, però al segon mes ja no podria menjar, segur. Els que hi viuen són molt bons i el que fan es converteix en or. Els altres tenen el complement de l'ensenyança. Però jo no, perquè el que ensenya ho ha d'ensenyar tot i hi ha molts professors que es reserven coneixements i crec que no haurien d'ensenyar amb aquesta manca d'honradesa".

Va fer els seus estudis primaris als Maristes de la Plaça de Catalunya de Lleida, i va acabar el batxillerat superior. El Juan Antonio va ser un dels primer alumnes de l'escola d'art Morera, a la Rambla d'Aragó, i recorda amb nostàlgia els seus professors: "Carmelo Tapiol en oli,

Lluís Perelló en dibuix i Remacha en aquarel·la". Recorda que als anys seixanta participava activament en la confecció de decorats, i torna a recordar d'altres professors, com Rabinat, en perspectiva, i Julio Miró, en dibuix artístic.

L'any 1968 va començar a treballar de delineant però no va abandonar el dibuix artístic, i a partir de 1972 va col·laborar com a il·lustrador en una revista d'empresa que es deia *Ollana*.

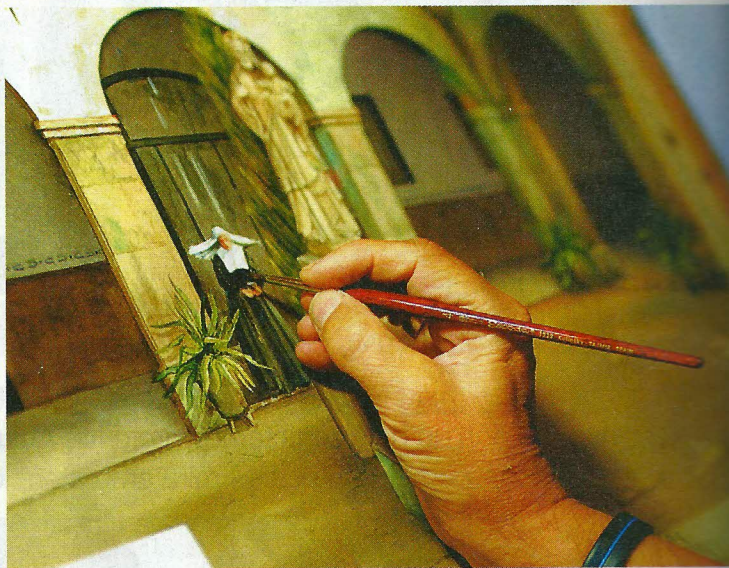
L'aquarel·la li comença a interessar de debò el 1986 i anava a classes al Cercle de Belles Arts, dos anys després es retroba amb Julio Miró, "un retrobament que marca per sempre la seva forma d'entendre l'aquarel·la". El Juan Antonio diu que pretén desmitificar la dificultat amb què és etiquetada aquesta especialitat i al mateix temps lluitar perquè deixi de ser la

pinzell d'Esparaber

de Comerç de Lleida

TEXT: JAUME LAFUERZA

FOTOS: ANNA CARRIÓN

Esparaber treballa en un petit estudi en el seu domicili de Lleida. Delineant jubilat, afirma que domina la perspectiva i el contrast entre la foscor i el blanc, i que, sempre que pot, pinta cada dia

parenta pobre de l'art". Diu que està poc reconeguda. "L'oli costa menys. A l'aquarel·la costa molt de rectificar, el que està fet està fet; en canvi a l'oli no és així. Hi ha fins i tot concursos en els quals es parteix d'un quadre negre".

Explica que ell domina el contrast entre el fosc i el blanc, tot mostrant un quadre que té penjat al menjador del seu domicili, un pis on també hi té el seu petit estudi.

Assegura que pinta gairebé cada dia, estigui o no estigui inspirat i la Jovita, la seva dona, explica que de vegades "s'aixeca a la nit per-

què se l'hi ha acudit alguna cosa sobre un quadre que està fent. És molt perfeccionista". El, ho corrobora i assegura també que el que més li agrada és "recuperar oficis i objectes antics, plens de costumisme però sempre amb una atmosfera íntima".

Ens mostra uns quadres que es podran veure a la mostra de la Cambra de Comerç. És el Canyeret als anys 20. Explica que per un quadre d'aquesta mena "has d'estar molt de temps mirant fotografies velles, llegint i documentant-te. En mostra un altre de la Costa del

Jan, amb la font, i un altre més, amb la imatge típica del castell de Lleida, des de la zona de la banqueta.

Però es mostra molt satisfet de dos quadres més. Un és una bústia molt antiga que va viure en un poble molt petit, és un quadre que s'ha fet a partir d'una foto amb tots els detalls, el rovell, la gradació de la pròpia pintura de la bústia. Un altre quadre és d'un orgue barroc, la qual cosa vol dir infinits detalls rebuscats que es plasmen en el quadre, fent gala d'una paciència infinita. Ens el mostra tot explicant com era l'orgue

El costumisme atreu el pintor. Els paisatges urbans de la Lleida de principis del segle XX són un dels seus temes preferits. Abans de començar a pintar es documenta molt bé i mira amb atenció fotos de l'època

Reflexiona també sobre el món de l'art i els artistes. Assegura que "molts només busquen la provocació, ja sigui en temes religiosos, sexuals o escatològics, és porqueria. Es volen crear un nom com sigui". "Avui, tot està inventat -continua-. Era diferent a principis del segle XX i finals del XIX, quan sí que es buscaven nous corrents, coses noves i van sortir molts

moviments de trencament". Ara, a partir de dimarts tothom podrà gaudir d'una trentena dels quadres d'aquest pintor amb arrels al poble aragonès de Tolba, "on tot i ser un poble molt petit tenim formada una associació d'artistes".

Ha exposat en molts llocs. A Lleida, han penjat els seus quadres a l'Hospital Arnau de Vilanova, a la Sala Banca Catalana, a la Sala

Benseny, a la Diputació o la Sala Garbí, a la Sala de la Monja. També a Balaguer, a Tolba o a Balaguer. També ha exòsat a Barcelona i a Madrid.

Dimarts, doncs, a tres quarts de vuit de la tarda tothom és convidat a la inauguració de la seva mostra a la Cambra de Comerç, on es presentarà Robet Moncasi, inventor de mecarts, escriptor i analista comercial.

Les seves obres estan fetes amb molta paciència, són plenes de detalls.
 “Ès un perfeccionista”, assegura la seva dóna, Jovita, amb qui porta 50
 anys compartint la vida, i que explica que “ha arribat a despertar-se i
 aixecar-se a la nit perquè se li ha acudit alguna cosa sobre un quadre”

